

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ТЕБЕШИР

chitanka.info

Последните лъчи на зимното слънце огряваха сградата на НДК, която бе надвиснала мокра и мрачна над събралото се множество. Сгушена в дебели палта, вдигнати яки и палитра от шапки, тълната тихо шумеше в очакване на представлението. Повечето бяха възрастни, напомадени реститути, които миришеха на нафталин, старо червило и спарена вълна. Културтрегерите на днешна София нетърпеливо бърбеха, а някои по-възрастни господа, тук-там и дами, пушеха смачкани цигари. Усмивките им бяха криви и разкриваха пожълтели или направо липсващи зъби. Косите на възрастните дами се подаваха изпод старите шапки — които цели десетилетия бяха преживяли в картонени кутии по гардероби и тавани, купени от някой руски пазар навремето или подарени от гурбетчии из руските републики — в най-разнообразни цветови гами, от морковеночервено, до тъмна лила през яркосиньо. Почукваха бастуни и тънки чадърчета с дантела. Поклащаха се олющени дамски чанти, които са били модерни през 40-те и 50-те години на миналия век.

Беше ранна зимна вечер. По-рано през деня валя сняг, но сега само кишата и хапещия студ напомняха за мразовитата господарка.

Покрай множеството мина полицаи и се огледа дали всичко е наред. Дебелата униформа го предпазваше от студа, а и служебните ръкавици бяха много топли. Подсвиркуваше си тихо. Довечера не беше на дежурство и щеше да отскочи при приятелката си. Нейното легло беше винаги топло и уютно.

Представи се чашите с вино, мача по телевизията, вечерята, която Мими щеше да приготви. Той ще седи, ще отпива малко по малко и ще бодне сирене поръсено с червен пипер. След това Мими ще му сервира пържола с грах, като леко ще го погали по рамото и ще седне срещу него мило усмихната. Над лявото ѝ рамо ще да хвърля поглед към поредния мач на английското първенство. А след вечеря щяха прегърнати да отидат в спалнята и да се отдадат на ласки и любов. Мъжът на Мими не се прибираще с месеци. Шофьор, какво да го правиш. Отдавна я врънкаше да се разведе, но нея я беше страх. Нищо че приятелят ѝ бе полицаи. Страх я беше от мускулестия шофьор с изрисувано в татуировки тяло.

От мислите за топлата постеля го изтръгна вида на едно слабичко и дрипаво дете, което обикаляше между чакащите старци с протегната ръка. Явно просеше.

— Хей! Малкият! Я ела тук — провикна се сержант Григоров.

Хлапето се стресна, огледа се като заек и когато видя едрата фигура в тъмносино с провиснало шкембе над колана се обърна и драсна надолу към Витошка.

— Ех, мамичката ти просешка — каза Григоров. Извади пакет цигари и запали една. Всмукна дълбоко дима и се огледа доволен.

Скоро щяха да отворят вратите и да пуснат пенсиите вътре. Радиостанцията изпраща.

Хлапето потича малко, шляпайки в локви и залитайки в кишата. Спря в едно сенчесто място и се обърна. Полицаят го нямаше. Знаеше, че го няма, защото те никога не тръгваха да се надбягват с него. Но тичането беше добро, защото се сгряваше. С това тънко лятно якенце му беше студено. Обувките му пропускаха вода. Толкова бе гладен и премръзнал, че искаше просто да се прибере на строежа и да спи в старите дрипи, които му служеха за легло.

Тръгна надолу към „Алабин“ и видя малко момиченце, което дърпаше майка си към шарен ресторант за бързо хранене и пицеше. Беше облечено с дебело бяло палтенце, вълнен клин и високи апрески. Хлапето му завидя за топлите дрехи и за докосването на майчината ръка. Беше я загубило преди две години. Живееха на село. Обичаше тя да го прегръща вечер и да му пее народни песни, докато заспи. Баща му, обаче, не обичаше. Една вечер влезе в стаята му, извлече я за косата и детето повече не я видя. Когато социалните го отвеждаха чу съселяните да шушукат, че я намерили в герана.

Търкаля се по домове. Видя много бой и унижения, докато накрая избяга и дойде в София, за да проси. А през цялото време единствената топлина, която усещаше, беше тази от майчината прегръдка.

Стигна „Алабин“ и се вмъкна в изоставения строеж, там където трамвай 5 се включваше в улицата. Долу имаше няколко паркирани коли, покрай които се провря и се качи на последния етаж. Всичките му дрипи бяха там. Зарови премръзнали пръсти в тях и намери кутийката. Отвори я. Извади парче свещ, защото вече се бе стъмнило, и кибрит. Запали я. Капна няколко капки восък и лепна свещичката. След това отвори с радостен блясък кутийката и извади парченце

тебешир. Поддържа го, а мислите му отново отлетяха към село и майка му. Сълзи напиреха в очите му, а една като бисерче се търколи от ъгълчето на окото.

Разчисти дрипите и започна да рисува с тебешира, докато накрая грубата замазка започна да наранява пръстчетата му. Свещта угасна, но детето беше щастливо. Легна си и заспа блажен сън в майчината прегръдка.

На другия ден по новините съобщиха за двойно убийство в Младост. Мъж се прибрал от командировка и заварил жена си в леглото с друг. Веднага го хванаха, защото убитият любовник бе от редиците на силите на реда.

В новините не намери място историята на един клошар, който се натъкнал на вкочанено детско телце, свито на кълбо на изоставен строеж. Под него на плочата била нарисувана женска фигура, а детето явно било заспало свито върху нея.

Може би няма да питате, но, да... на лицето му греела усмивка, защото най-после било при майка си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.